

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 15C/438/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112242600
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2017:8112242600.9

Rozhodnutie

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v právnej veci žalobkyne: G. C., U.. XX.X.XXXX, D. H. Č.. XX, M., právne zast.: JUDr. Igor Šafranko, advokátska kancelária so sídlom Sov. Hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovaným: 1/ POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 2/ RVD a.s., Odborárska 52, 831 02 Bratislava, IČO: 35 761 857, 3/ PEKNÁ MODRÁ s.r.o., Lamačská 22, 841 03 Bratislava, IČO: 35 699 949, právne zast.: Advokátska kancelária Geško, Hulín a partneri s.r.o., so sídlom Velehradská 33, 821 08 Bratislava, o ochranu spotrebiteľa, takto

rozhodol:

I. Žalovaný v 2. a 3. rade sú p o v i n í zdržať sa zasielania výziev žalobkyni, podľa ktorých má platiť pod hrozbou zverejnenia, že je dlžníkom, a sú p o v i n í zdržať sa zasielania žalobkyni zásielok obálok označených „ako sa zbaviť dlhov“ alebo obdobných výziev obsahujúcich na obale listovej zásielky slovo dlh alebo dlžník.

II. Žalovaný v 1. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie v sume 300,-€ do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalovaný v 2. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie v sume 300,-€ do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovaný v 3. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie v sume 100,-€ do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

VI. Žalobkyňa má voči žalovaným v 1. až 3. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ō v o d n e n i e :

1. Tunajší súd rozsudkom zo dňa 19.11.2013, č.k. 15C/438/2012-277, žalovanému v 1/ rade určil povinnosť, a to aj prostredníctvom žalovaných v 2/ a 3/ rade zdržať sa zasielania výziev žalobkyne, podľa ktorých má platiť pod hrozbou zverejnenia, že je dlžníkom, a ďalej mu uložil, že je povinný zdržať sa zasielania zásielok obálok označených „ako sa zbaviť dlhov“ alebo obdobných výziev obsahujúcich na obale listovej zásielky slovo dlh alebo dlžník žalobkyne. V prevyšujúcej časti žalobný návrh voči žalovanému v 1/ rade zamietol. Zamietol žalobný návrh voči žalovanému v 2/ a 3/ rade. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Cit. rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť vo vzťahu k prvému výroku dňa 28.12.2013. Súd svoje rozhodnutie vo výroku, ktorým bola žaloba voči žalovaným v 2/ a 3/ rade zamietnutá a vo výroku, v ktorom zamietol nárok žalobkyne na finančné zadostučinenie odôvodnil tým, že z dôkazov, ktoré boli predložené (mandátnej zmluvy a objednávky) bolo zistené, že žalovaní v 2/ a 3/ rade nevykonávajú z vlastnej vôle činnosť, ktorá vykazuje znaky agresívnej obchodnej politiky. Ide o záväzkový vzťah so žalovaným v 1/ rade. Žalovaný v 3/ rade je len výrobcom a subjektom, ktorý doručuje písomnosti, za ich obsah nezodpovedá a zakázať mu jeho

výkon činnosti vo vzťahu k žalobkyni by znamenalo rozpor s čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo podnikat' a uskutočňovať zárobkovú činnosť. Žalovaný v 2/ rade vykonáva činnosť pre žalovaného v 1/ rade na základe mandátnej zmluvy. Vychádzajúc z typu mandátnej zmluvy ako príkaznej zmluvy, jeden podnikateľský subjekt sa zaväzuje pre druhý podnikateľský subjekt zariadiť určitú záležitosť v jeho mene a na jeho účet. Rozhodujúcou osobou v tomto zmluvnom vzťahu je mandant. To znamená ten v prospech toho smeruje uspokojenie jeho záujmov. Zo zmluvy medzi žalovaným v 1/ a 2/ rade zistil, že mandantom je žalovaný v 1/ rade, preto žalobu voči žalovaným v 2/ a 3/ rade ako nedôvodnú zamietol. Zamietol tiež nárok žalobkyne voči žalovaným v 1/ rade v prevyšujúcej časti, teda z nároku na finančné zadosťučinenie. Okrem finančného zadosťučinenia zamietol žalobu aj v časti, kde sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti akéhokoľvek zverejňovania mena žalobkyne, a to z dôvodu, že návrh musí byť určitý a zrozumiteľný. Pokiaľ išlo o finančné zadosťučinenie po 1.000 eur od každého zo žalovaných, je posúdenie každého nároku vecou individuálnych skutkových zistení. Pri výklade zákonného ustanovenia nie je súd ako uviedol aj Ústavný súd SR vo svojom náleze III. ÚS 271/2011 viazaný doslovným znením zákona absolútne, môže dokonca a musí sa odchyliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a všeobecných záväzných právnych predpisov. Podľa Ústavného súdu SR čl. 2 ods. 2 Ústavy SR nepredstavuje viazanosť štátneho orgánu textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je nevyhnutné aj v záujme eliminácie jeho možného zneužitia sledovať jeho účel. Dá sa predpokladať, že bolo zamýšľané hlavne na podporu aktivít podnikateľských združení, ktorým iné majetkové nároky neprislúchajú. Nie je vylúčené, aby bolo priznané aj spotrebiteľovi, ak porušenie práv a povinností stanovených právnymi predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Z toho možno vyvodiť, že nie je možné, aby dôsledkom akéhokoľvek úspešného uplatnenia porušenia práva dodávateľa voči spotrebiteľovi malo byť automaticky priznané finančné zadosťučinenie. Takéto zadosťučinenie je na mieste ako osobitná kompenzácia nemajetkovej ujmy vzniknutej spotrebiteľovi v konkrétnej situácii a ujma musí byť nie len tvrdená, ale mala by sa aj ako ujma javiť. Iný ako tento výklad by mohol viesť k narušeniu proporcionality konkrétneho právneho vzťahu a v istom zmysle aj k možnému zneužitiu ochrany, ktorá sa slabšej strane záväzkové vzťahu poskytuje. Tvrdenia žalobkyne, mal súd za tvrdenia vysokého stupňa nedôveryhodnosti, keďže najprv uviedla, že za rozpad manželstva môže tá skutočnosť, že si jej manžel našiel priateľku, pričom neskôr tvrdila, že traumatizujúcim faktorom a dôsledkom rozpadu boli aj výzvy, ktoré boli zasielané žalovanými v tomto období. Žalobkyňa nezaplatila u jednej z úverových zmlúv ani tretinu sumy, ktorú si požičala, a u druhej zmluvy zaplatila len sumu málo prevyšujúcu sumu istiny. Žiadať preto v tejto situácii od žalovaných vyplatenie finančného zadosťučinenia za stavu, keď je dlžníčkou, nepovažoval súd za dôvodné.

2. Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd svojim uznesením zo dňa 16.2.2015, č.k. 18Co/34/2014-319, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie okrem výroku o vyhovení žalobe a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že pokiaľ ide o zamietnutie žaloby voči žalovaným v 2/ a 3/ rade pre nedostatok pasívnej legitímácie, odvolací súd sa nestotožňuje so závermi súdu prvej inštancie. Písomnosti boli adresované žalobkyni od žalovaného v 2/, ako aj v 3/ rade, no napriek tomu súd dospel k záveru, že žalovaní v 2/ a 3/ rade boli len mandatári vykonávajúci pokyny svojho mandanta, teda žalovaného v 1/ rade, a preto nebolo možné, subsumovať ich pod označenie obchodník v zmysle čl. 2 písm. b/ Smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2005/29/ES (ďalej len Smernice). Odvolací súd ďalej uviedol, že už z vymedzenia pojmu uvedeného v čl. 2 písm. b/ Smernice je zrejme, že obchodníkom je akákoľvek fyzická alebo právnická osoba a ktokoľvek, kto koná v mene alebo v zastúpení obchodníka. To znamená, že z takej zákonnej charakteristiky obchodníka, pre účely tejto smernice je zrejme, že je možné považovať za obchodníka aj žalovaných v 2/ a 3/ rade. Z predložených listinných dôkazov okrem toho vyplýva, že žalovaný v 3/ rade opakovane adresoval žalobkyni výzvu, kde v záhlaví bol označený žalovaný v 3/ rade. Pritom nešlo o obálku, v ktorej bola výzva zasielaná kvôli poštovým poplatkom tak ako to tvrdil žalovaný v 3/ rade, ale o list, ktorý bol zaslaný žalobkyni, pričom tento list obsahuje všeobecnú výzvu občanom Slovenska s označením, že majú dlh, ktorý sa špecifikuje v konkrétnej sume s pokynom na kontaktovanie fyzickej osoby, ohľadom ktorej nie je zrejme, či ide o zamestnanca (pracovníka) žalovaného v 1/ rade a z celej tejto výzvy nevyplýva, že výzvu adresuje žalobkyni žalovaný v 1/ rade. Žiaden dôkaz nesvedčí o tom, že žalovaný v 3/ rade je len vykonávateľom, distribútorom listu, ktorý podľa pokynov vytlačí písomnosť a zasiela v mene žalovaného v 1/ rade. Žalobkyňa predložila dôkaz o tom, že takúto výzvu obdržala od žalovaného v 1/ rade, ešte v auguste 2011, a v nadväznosti na to v septembri 2010 takúto výzvu adresoval vo svojom mene aj žalovaný v 2/ rade v záhlaví označený „ako rýchle vymáhanie dlhov“ s podpisom predsedu predstavenstva. Tieto nadväzujúce listiny, ktoré predložila žalobkyňa ako dôkaz, jednoznačne svedčia o tom, že aj vo

vzťahu k žalovaným v 2/ a 3/ rade je možné použiť ustanovenie čl. 2 písm. b/ Smernice, vzhľadom k tomu, že sa jedná o osoby, ktoré konali v mene resp. v zastúpení obchodníka - žalovaného v 1/ rade. Súd prvej inštancie teda na základe predložených dôkazov a zistených skutočností dospel k nesprávnemu právnemu záveru a preto v tejto časti rozhodnutie zrušil ako rozhodnutie, ktoré odporuje zistenému skutkovému stavu. Na základe týchto skutočností sa odvolací súd domnieva, že aj žalovaný v 2/ a 3/ rade sú tými subjektmi, na ktorých sa vzťahuje Smernica a tým aj žaloba samotná. Pokiaľ išlo o finančné zadosťučinenie, teda ďalší nárok žalobkyne, ktorý uplatnila v podanej žalobe, práve ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., v poslednej vete uvádza úpravu, z ktorej vyplýva, že ak sa spotrebiteľ úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej, či už týmto zákonom alebo osobitným predpisom, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo iným predpisom zodpovedá. Výklad súdu prvého stupňa vo vzťahu k tomuto ustanoveniu nebol správny. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, že žalobkyňa ako spotrebiteľka v čase, kedy bolo rozhodované vo veci bola dlžníkom vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade, pretože nesplatila celý úver, ale len jeho časť neobstojí. Práve ustanovenia, ktoré upravuje zákon o ochrane spotrebiteľa smerujú k tomu, aby bol komplexne vyriešený stav porušovania práv spotrebiteľa a v tomto prípade žalobkyne (za podmienky zistenia protiprávneho konania, ku ktorému súd prvého stupňa dospel), keďže žalobe v časti tohto nároku vyhovel. V rozpore s nadväzujúcimi ustanoveniami, ktoré upravujú ďalší postup súdu pri rozhodovaní o nárokoch spotrebiteľa, je teda už nesprávne vyhodnotený súdom prvého stupňa. Samotný fakt, že žalobkyňa požadovala finančné zadosťučinenie vo výške 1.000 eur neznamena, že súd prvého stupňa touto požiadavkou je viazaný. Súd prvej inštancie správne konštatoval vo svojom rozhodnutí, že rozsah nároku, ktorý uplatnila žalobkyňa v podobe finančného zadosťučinenia, je vecou individuálnych skutkových zistení a následnej úvahy súdu na základe týchto zistení, a akom rozsahu prizná toto finančné zadosťučinenie. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania, teda tak listín aj svedeckých výpovedí a iných účastníckych výpovedí a ďalších skutočností, ktoré vyplynuli v priebehu konania pred súdom prvej inštancie majú za následok, že súd prvej inštancie má dospieť aj k otázke finančného zadosťučinenia, na ktoré žalobkyňa právo má. Preto odvolací súd tento výrok, kde v prevyšujúcej časti voči žalovanému v 1/ rade bola žaloba zamietnutá zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Úlohou súdu prvej inštancie bude opakovane rozhodnúť o nároku žalobkyne vo vzťahu k žalovaným v 2/ a 3/ rade v zmysle vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu. Odvolací súd dospel k záveru, že pasívne legitimovaný v tomto spore sú aj žalovaní v 2/ a 3/ rade. Následne po tom, čo bude vyhovené žalobe aj voči žalovaným v 2/ a 3/ rade vo vzťahu k protiprávnemu konaniu a nároku na zdržanie sa takéhoto konania voči žalobkyne, je potrebné opakovane rozhodovať aj o finančnom zadosťučinení, na ktoré žalobkyne nárok má. O výške finančného zadosťučinenia rozhodne už súd prvého stupňa podľa výsledkov vykonaného dokazovania a rovnako rozhodne, či prizná finančné zadosťučinenie len vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade, alebo aj žalovaným v 2/ a 3/ rade a v akej výške.

3. Podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

4. Po vrátení spisu súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa dostavil právny zástupca žalobkyne. Svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil žalovaný v 1/ rade, ktorý súhlasil s tým, aby sa konanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. Na pojednávanie sa napriek riadnemu a včasnému doručeniu predvolania nedostavil žalovaný v 2/ rade a právny zástupca žalovaného v 3/ rade, ktorí svoju neúčast na pojednávaní neospravedlnili a ani nepožiadali z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

5. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že sa nevie vyjadriť k uplatnenej výške finančného zadosťučinenia, pričom poukázal na to, že žalovaný 1/ rade si voči žalobkyne naďalej uplatňuje sumu prevyšujúcu 2400 €. uvedená suma predstavuje administratívny poplatok, úroky z omeškania a zmluvné úroky v sadzbe 92 %. Žalobkyňa už uhradila žalovanému istinu.

6. Podľa Smernice Európskeho parlamentu a rady 2005/29/ES čl. 2 písm. b/ na účely tejto smernice „obchodník“ je akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorá v rámci obchodných praktík, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely spadajúce do rámca jej obchodnej, podnikateľskej, remeselnej alebo profesijnej činnosti a ktokoľvek, kto koná v mene alebo v zastúpení obchodníka (ďalej len smernica).

7. Podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, Predávajúci nesmie používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách

8. Podľa § 9 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, sa pri určení, či sa v agresívnej obchodnej praktike používa obťažovanie, nátlak, vrátane použitia fyzickej sily alebo neprimeraný vplyv, berú sa do úvahy a) jej načasovanie, miesto, povaha alebo dĺžka trvania, b) použitie hrozby alebo hanlivého jazyka alebo správania, c) zneužívanie predávajúcim osobného nešťastia alebo okolnosti, ktoré sú predávajúcemu známe a ktoré sú také vážne, že môžu zhoršiť úsudok spotrebiteľa, na ovplyvnenie rozhodnutia spotrebiteľa so zreteľom na výrobok, d) sťažujúce alebo neprimerané mimozmluvné záväzky, ktoré dáva predávajúci, ak si spotrebiteľ želá vykonať práva podľa zmluvy vrátane práva vypovedať zmluvu alebo zmeniť výrobok alebo predávajúceho, e) hrozba podniknúť kroky, ktoré nemožno podniknúť legálne.

9. Z prílohy č. 1 k zákonu č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že agresívnou obchodnou praktikou je vykonávanie vytrvalých a nechcených žiadostí telefonicky, faxom, elektronickou poštou alebo inými diaľkovými médiami okrem prípadov a v rozsahu odôvodnenom na účely vymáhania zmluvného záväzku.

10. Podľa § 2 písm. w) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, neprimeraným vplyvom je využívanie silnejšieho postavenia vo vzťahu k spotrebiteľovi, aby sa vyvinul nátlak aj bez použitia alebo hrozby použitia fyzickej sily spôsobom, ktorý významne obmedzuje schopnosť spotrebiteľa urobiť kvalifikované rozhodnutie.

11. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. V zmysle záverov Krajského súdu v Prešove súd zaviazal žalovaného v 2/ rade a žalovaného v 3/ rade zdržať sa vyššie uvedenej obchodnej praktiky. Čl. 2 Smernice je možné aplikovať aj vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade vzhľadom k tomu, že tento v zmysle uzavretej mandátnej zmluvy zastupoval žalovaného v 1/ rade pri mimosúdnom vymáhaní pohľadávok mandanta v jeho mene a to na základe osobitnej plnej moci, a zároveň predmetom obchodnej činnosti žalovaného v 2/ rade bol v tom čase aj factoring a forfaiting (okrem súdneho vymáhania pohľadávok). Okrem toho súd zaviazal žalovaného v 3/ rade zdržať sa obchodnej praktiky uvedenej vo výroku tohto rozsudku vzhľadom k tomu, že tento nebol len sprostredkovateľom doručenia listov žalovaného v 1/ rade resp. žalovaného v 2/ rade žalobkyňi, nakoľko vo výzvach sám vystupuje v postavení odosielateľa. Skutočnosť, že žalovaný v 3/ rade odkázal žalobkyňu na to, aby kontaktovala osoby uvedené vo výzve, nemá pre rozhodnutie súdu význam, nakoľko bežný spotrebiteľ jednak nemusí mať vedomosť o tom, či sa jedná o zamestnancov veriteľa a jednak na základe uvedených výziev sa naopak môže spotrebiteľ oprávnenne domnievať, že uvedené osoby, s ktorými sa má dohodnúť na splácaní, sú zamestnanci žalovaného v 3/ v rade a okrem toho sa žalovaný v 3/ rade v listoch ním zaslaných vôbec neodvoláva na žalovaného 1/ rade. Tieto listy a ich obsah je teda potrebné hodnotiť objektívne a nie z pohľadu konkrétneho spotrebiteľa, v tomto prípade žalobkyne. Uvedeným konaním sa tak žalovaný v 3/ rade sám postavil do pozície zástupcu žalovaného v 1/ rade pri vymáhaní jeho dlhu. Na základe uvedeného súd zakázal aj žalovaným v 2/ a 3/ rade zasielať žalobkyňi výzvy, podľa ktorých má žalobkyňa zaplatiť pod hrozbou zverejnenia, že je dlžníkom, a zároveň zasielať zásielky s obálkami, na ktorých je označené „ako sa zbaviť dlhov“ alebo obdobných výziev obsahujúcich na obale listovej zásielky slovo dlh alebo dlžník

13. Z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že žalobcovi ako spotrebiteľovi prináleží právo požadovať primerané finančné zadostučinenie len vtedy, ak úspešne uplatní svoje právo na súde a súčasne preukáže, že žalovaný skutočne porušil niektorú z povinností, ktoré mu ukladá zákon, a že toto porušenie je spôsobilé privodiť žalobcovi ako spotrebiteľovi

ujmu, a ak preukáže príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a spôsobilosťou ujmy. Len pri kumulatívnom splnení uvedených troch podmienok je možné uvažovať o nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie. Pri jeho nároku postačuje samotná hrozba ujmy. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie povinnosti vyplývajúcej zo zákona o ochrane spotrebiteľa voči všetkým žalovaným, súd jej priznal primerané finančné zadosťučinenie taktiež voči všetkým žalovaným. Žalobkyňa uplatnenú výšku finančného zadosťučinenia bližšie neodôvodnila a poukázala len na to, že žalovaný v 1/ rade si voči nej naďalej uplatňuje neprimerané úroky a poplatky. V konaní vyplynulo, že nátlak na žalobkyňu prebiehal formou zasielania výziev prostredníctvom pošty a teda s obálkami sa mala možnosť oboznámiť len pomerne úzka skupina ľudí z okolia žalobkyne a nie širšia verejnosť. Aj keď boli výzvy doručované žalobkyňi v čase manželskej krízy, čo na žalobkyňu nepochybne zle vplývalo, skutočným dôvodom rozpadu jej manželstva nebolo konanie žalovaných, ale nevera jej manžela, na základe ktorej podala aj návrh na rozvod. Pri určení výšky nároku je však potrebné mať na zreteli, že konanie žalovaných nebolo jednorazové, ale trvalo po určitý čas, a zároveň prihliadať na obsah hrozby, ktorá bola žalobkyňi oznámená (zverejnenie údajov o dlžníkoch). Súd má za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, má tento inštitút plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú tak, teda aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Z vyššie uvedených predpokladov súd vychádzal pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovaných v 1/ a 2/ rade jednotlivo zaviazal na úhradu sumy vo výške 300,-€ a žalovaného v 3/ rade zaviazal na úhradu sumy vo výške 100,-€, keďže jeho úlohou bolo predovšetkým vytláčať a odoslať listovej zásielky vo vizuálnej podobe podľa predstáv žalovaného v 1/ rade. V prevyšujúcej časti nároku na primerané finančné zadosťučinenie súd žalobu zamietol.

14. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku tak, že úspešnej žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobkyňa bola úspešná, čo do nároku na poskytnutie ochrany ako aj nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov